

HA ADSZ,
ISTEN
VISZONOZZA

Életige

2008. október

Chiara Lubich írásának felhasználásával

„Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlcsonduló mértékkel mérnek öletekbe.”

(Lk 6, 38)

Megtörtént-e veled, hogy ajándékot kaptál egy barátodtól, és érezted, hogy viszonznod kell? **Nem is annyira azért, hogy megszabadulj egy kötelezettségtől, hanem igaz, hálával teli szeretetből?** Biztosan előfordult már.

Ha veled így történt, képzelheted, hogy van ez Istennel, aki maga a szeretet.

Ő mindig viszonz minden ajándékot, amit embertársainknak adunk az Ő nevében. Újra és újra, minden egyes alkalommal meglepődünk, mert az ember soha nem szokik hozzá Isten kimeríthetetlen találékonyságához. Sorolhatnék ezer meg ezer példát.

Te is tapasztaltad ezt? Ha nem, akkor ne feledd, hogy tiszta szándékkal, érdek nélkül kell adni mindenkinek, aki kér, anélkül, hogy bármit is remélnék viszonzásként.

Próbáld meg! De nem azért, mert eredményt remélsz, hanem mert szereted Istent.

Mondhatnád:

De hiszen nekem nincs semmim!

Ez nem igaz.

Ha akarjuk, kimeríthetetlen kincseink vannak: szabad időnk, szívünk, mosolyunk, tanácsaink, műveltségünk, békénk, szavaink. Azért, hogy akinek van, adjon annak, akinek nincs, hogy megértse...

Én azt se tudom, kinek adjak!

Nézz körül! Emlékszel a betegre ott a kórházban; az özvegyasszonyra, aki mindig egyedül van? Osztálytársadra, aki megbukott az év végén, és attól minden önbizalmát elvesztette? Őcsédre, aki még gondoskodásra szorul?

Hagyj fel azzal, hogy a földi javakban keresd a biztonságot és hagyatkozz egyedül Istenre! Ekkor derül majd ki, hogy mennyire hiszel benne, és **hited megerősödik Isten adományaival.**

Azért tesz így Isten, mert ha többel rendelkezünk, többet tudunk adni. Mint Isten javainak kezelői, a közösségünkben egymás rendelkezésére bocsássuk vagyonunkat, és rólunk is elmondhassák, mint a jeruzsálemi öskeresztényekről, hogy nem volt közöttük szegény...

„Adjatok, és akkor ti is kaptok...” E szavakkal Jézus biztosan a mennyei jutalomra gondolt elsősorban, de ami itt a földön történik, az már annak elővételezése és biztosítéka.

Történt egyszer,
hogyan...

„Már leszállt az éj Rómban. Egy alagsori lakásban néhány lány, aki az evangélium tanítása szerint akart élni, éppen jó éjszakát kívánt egymásnak és aludni készült. **Hirtelen a csöngő hangja** verte fel a házat. Ki lehet ilyen késői órában? Egy férfi állt az ajtóban. Végső kétségbeesésében elmondta, hogy másnap családjával együtt kiteszik az utcára, mert nem tudja kifizetni a lakbért. A lányok összenéztek, s szó nélkül kinyitották a fiókot, ahol külön borítékban tartották a fizetésük maradványait és a számlákra félretett közös tartalékot. Gondolkodás nélkül **mindent nekiadtak.** Azon az éjszakán boldogan aludtak. Érezték, hogy valaki más majd gondoskodik róluk. S tényleg, még hajnalban megszólalt a telefon.

– Azonnal jövök taxival – mondta a már ismert férfihang. Csodálkoztak, hogy taxival jön, és vártak. Már a férfi arcán lehetett látni, hogy megváltozott a helyzet. – Tegnap este, ahogy hazaértem, az a hír fogadott, hogy örökséghez jutottam, amire én egyáltalán nem számítottam. A szívem diktálja, hogy felezzem meg veletek. **Az összeg éppen a kétszerese volt** annak, amit a lányok odaadtak nagylelkűen.”